THE PALIVERSE PROJECT

Το σύμπαν της σοφίας του Βούδα

Ο Τριμερής Κανόνας (Tipiṭaka)

1. Ο Κανόνας των Ομιλιών (1. Sutta Piṭaka)

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών (3. Saṃyutta Nikāya)

5. Το μεγάλο βιβλίο (5. Mahāvaggo)

1. Το κεφάλαιο για την Αμπαπάλι (1. Ambapālivaggo)

[SN 47.1-10, PTS 5.141-5.158]

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών

5. Το μεγάλο βιβλίο

1. Το κεφάλαιο για την Αμπαπάλι

1. Η ομιλία για την Αμπαπάλι

367. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο άλσος της Αμπαπάλι. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, μοναχοί, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτή είναι η μονόδρομη οδός, μοναχοί, για τον εξαγνισμό των όντων, για την υπέρβαση της λύπης και του θρήνου, για την πάροδο του πόνου και της δυσαρέσκειας, για την επίτευξη της πραγματικής μεθόδου, για την πραγμάτωση του Νιμπάνα, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης».

Αυτά είπε ο Ευλογημένος. Οι μοναχοί, ευχαριστημένοι, αγαλλίασαν με τα λόγια του Ευλογημένου. Πρώτο.

2. Η ομιλία για τη μνήμη

368. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο άλσος της Αμπαπάλι. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει, με πλήρη επίγνωση. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς. Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός είναι μνήμων.

«Και πώς, μοναχοί, ένας μοναχός έχει πλήρη επίγνωση; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν προχωρεί και όταν επιστρέφει, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν κοιτάζει μπροστά και όταν κοιτάζει γύρω, ενεργεί με πλήρη επίγνωση

όταν λυγίζει και όταν τεντώνει, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν φορά τον διπλό χιτώνα, το κύπελλο και τον χιτώνα, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν τρώει, πίνει, μασά και γεύεται, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν αφοδεύει και ουρεί, ενεργεί με πλήρη επίγνωση όταν περπατά, στέκεται, κάθεται, κοιμάται, είναι ξύπνιος, μιλά και σιωπά. Έτσι, μοναχοί, ένας μοναχός ενεργεί με πλήρη επίγνωση. Μνήμων, μοναχοί, ένας μοναχός θα πρέπει να διαμένει, με πλήρη επίγνωση. Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς». Δεύτερο.

3. Η ομιλία για τον μοναχό

369. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Τότε κάποιος μοναχός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, εκείνος ο μοναχός είπε στον Ευλογημένο: «Καλώς, σεβάσμιε κύριε, ας μου διδάξει ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ώστε εγώ, αφού ακούσω τη Διδασκαλία του Ευλογημένου, να παραμείνω μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Ακριβώς έτσι, ωστόσο, κάποιοι ανόητοι άνθρωποι εδώ με παρακαλούν, και όταν η Διδασκαλία διδαχθεί, νομίζουν ότι πρέπει να με ακολουθούν». «Ας μου διδάξει, σεβάσμιε κύριε, ο Ευλογημένος συνοπτικά τη Διδασκαλία, ας διδάξει ο Καλότυχος συνοπτικά τη Διδασκαλία. Ίσως εγώ να κατανοήσω το νόημα αυτού που είπε ο Ευλογημένος, ίσως εγώ να γίνω κληρονόμος αυτού που είπε ο Ευλογημένος». «Γι' αυτό εσύ, μοναχέ, καθάρισε την αρχή στις καλές νοητικές καταστάσεις. Και ποια είναι η αρχή των καλών νοητικών καταστάσεων; Η πλήρως καθαρή ηθική και η ευθεία άποψη. Όταν λοιπόν σε σένα, μοναχέ, η ηθική θα είναι πλήρως καθαρή και η άποψη ευθεία, τότε εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, θα αναπτύξεις τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης με τρεις τρόπους.

Ποιοι τέσσερις; Εδώ εσύ, μοναχέ, διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα εσωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· ή διαμένε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Εσωτερικά ή στα αισθήματα... κ.λπ... εξωτερικά ή στα αισθήματα... κ.λπ... ή διαμένε παρατηρώντας τα αισθήματα στα αισθήματα εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Εσωτερικά ή στη συνείδηση... κ.λπ... εξωτερικά ή στη συνείδηση... κ.λπ... ή διαμένε παρατηρώντας τη συνείδηση στη συνείδηση εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Εσωτερικά ή στα νοητικά φαινόμενα... κ.λπ... εξωτερικά ή στα νοητικά φαινόμενα... κ.λπ... ή διαμένε παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα εσωτερικά και εξωτερικά, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Όταν λοιπόν εσύ, μοναχέ, στηριζόμενος στην ηθική, εδραιωμένος στην ηθική, αναπτύξεις έτσι αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης με τρεις τρόπους, τότε σε σένα, μοναχέ, όποια νύχτα ή ημέρα έρχεται, μόνο ανάπτυξη αναμένεται στις καλές νοητικές καταστάσεις, όχι παρακμή».

Τότε εκείνος ο μοναχός, αφού χάρηκε και ευχαρίστησε για τα λόγια του Ευλογημένου, σηκώθηκε από τη θέση του, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο, τον περιήλθε κρατώντας τον στα δεξιά του και έφυγε. Τότε εκείνος ο μοναχός, μένοντας μόνος, αποτραβηγμένος, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, σε σύντομο χρονικό διάστημα - για τον σκοπό που οι γιοι καλών οικογενειών σωστά αναχωρούν από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή, αυτό το ανυπέρβλητο - τον τελικό στόχο της άγιας ζωής, έχοντας ο ίδιος κατανοήσει πλήρως με άμεση γνώση στην παρούσα ζωή, έχοντας επιτύχει, παραμένει. Γνώρισε άμεσα: «η γέννηση έχει εξαλειφθεί, η άγια ζωή έχει βιωθεί, αυτό που έπρεπε να γίνει έχει γίνει, δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο για αυτή την κατάσταση ύπαρξης». Και εκείνος ο μοναχός έγινε ένας από τους Άξιους. Τρίτη.

4. Η ομιλία για τη Σάλα

370. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Κοσάλα, στη Σάλα, σε ένα βραχμανικό χωριό. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς... κ.λπ... είπε αυτό:

«Εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που είναι νέοι, πρόσφατα αναχωρητές, που μόλις έχουν έρθει σε αυτή τη Διδασκαλία και τη μοναστική διαγωγή, αυτοί οι μοναχοί, μοναχοί, πρέπει να ενθαρρυνθούν, να εγκατασταθούν και να εδραιωθούν στην ανάπτυξη των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης. Ποιων τεσσάρων; Ελάτε εσείς, φίλοι, διαμείνετε παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση του σώματος όπως πραγματικά είναι· στα αισθήματα διαμείνετε παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση των αισθημάτων όπως πραγματικά είναι· στη συνείδηση διαμείνετε παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση της συνείδησης όπως πραγματικά είναι· στα νοητικά φαινόμενα διαμείνετε παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για τη γνώση των νοητικών φαινομένων όπως πραγματικά είναι. Και εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που ασκούνται, που δεν έχουν φτάσει στον στόχο, που διαμένουν επιθυμώντας την ανυπέρβλητη ελευθερία από τις δεσμεύσεις, και αυτοί διαμένουν παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση του σώματος· στα αισθήματα διαμένουν παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση των αισθημάτων· στη συνείδηση διαμένουν παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση της συνείδησης· στα νοητικά φαινόμενα διαμένουν παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, για την πλήρη κατανόηση των νοητικών φαινομένων.

«Και εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που είναι Άξιοι, που έχουν εξαλείψει τις νοητικές διαφθορές, που έχουν ολοκληρώσει την άγια ζωή, που έχουν κάνει αυτό που έπρεπε να γίνει, που έχουν αποθέσει το φορτίο, που έχουν επιτύχει τον δικό τους σκοπό, που

έχουν εξαλείψει πλήρως τους δεσμούς του γίγνεσθαι, πλήρως απελευθερωμένοι μέσω της τελικής γνώσης, και αυτοί διαμένουν παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από το σώμα· στα αισθήματα διαμένουν παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από τα αισθήματα· στη συνείδηση διαμένουν παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από τη συνείδηση· στα νοητικά φαινόμενα διαμένουν παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικοί, με πλήρη επίγνωση, ενοποιημένοι, με διαυγή συνείδηση, αυτοσυγκεντρωμένοι, με πλήρως εστιασμένο νου, αποδεσμευμένοι από τα νοητικά φαινόμενα.

«Εκείνοι, μοναχοί, οι μοναχοί που είναι νέοι, πρόσφατα αναχωρητές, που μόλις έχουν έρθει σε αυτή τη Διδασκαλία και τη μοναστική διαγωγή, αυτοί οι μοναχοί, μοναχοί, πρέπει να ενθαρρυνθούν, να εγκατασταθούν και να εδραιωθούν στην ανάπτυξη αυτών των τεσσάρων εφαρμογών της μνήμης». Τέταρτο.

5. Η ομιλία για τον σωρό του φαύλου

371. Προέλευση στη Σαβάττχι. Εκεί ο Ευλογημένος είπε αυτό: «Κάποιος λέγοντας "σωρός του φαύλου", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε τα πέντε νοητικά εμπόδια. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του φαύλου, μοναχοί, δηλαδή -τα πέντε νοητικά εμπόδια. Ποια πέντε; Το νοητικό εμπόδιο της ηδονικής επιθυμίας, το νοητικό εμπόδιο του θυμού, το νοητικό εμπόδιο της νωθρότητας και υπνηλίας, το νοητικό εμπόδιο της ανησυχίας και τύψης, το νοητικό εμπόδιο της σκεπτικιστικής αμφιβολίας. Κάποιος λέγοντας "σωρός του φαύλου", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε αυτά τα πέντε νοητικά εμπόδια. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του φαύλου, μοναχοί, δηλαδή - τα πέντε νοητικά εμπόδια.

Κάποιος λέγοντας "σωρός του καλού", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του καλού, μοναχοί, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Κάποιος λέγοντας "σωρός του καλού", μοναχοί, μιλώντας σωστά θα έλεγε αυτές τις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Διότι αυτός είναι ολόκληρος ο σωρός του καλού, μοναχοί, δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης». Πέμπτο.

6. Η ομιλία για το γεράκι

372. «Κάποτε στο παρελθόν, μοναχοί, ένα γεράκι επιτέθηκε βίαια σε ένα ορτύκι και το άρπαξε. Τότε, μοναχοί, το ορτύκι, ενώ το έπαιρνε το γεράκι, θρηνούσε έτσι - 'Εμείς είμαστε άτυχοι, εμείς έχουμε λίγη αξία, που εμείς περιφερόμασταν σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο. Αν σήμερα εμείς περιφερόμασταν στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό μας πατρικό πεδίο, αυτό το γεράκι δεν θα ήταν ικανό

εναντίον μου, δηλαδή - για μάχη'. 'Και ποιος είναι για σένα, ορτύκι, ο τόπος για συλλογή τροφής, το δικό σου πατρικό πεδίο;' 'Δηλαδή - το οργωμένο χωράφι, ο τόπος με τους βώλους χώματος'». «Τότε, μοναχοί, το γεράκι, χωρίς να υπερηφανεύεται για τη δύναμή του, χωρίς να καυχιέται για τη δύναμή του, άφησε ελεύθερο το ορτύκι - 'Πήγαινε λοιπόν εσύ, ορτύκι, ακόμα κι αν πας εκεί δεν θα ξεφύγεις από μένα'».

«Τότε, μοναχοί, το ορτύκι, αφού πήγε στο οργωμένο χωράφι, στον τόπο με τους βώλους χώματος, αφού ανέβηκε σε έναν μεγάλο βώλο χώματος, στάθηκε προκαλώντας το γεράκι - 'Έλα τώρα σε μένα, γεράκι, έλα τώρα σε μένα, γεράκι'. Τότε, μοναχοί, εκείνο το γεράκι, χωρίς να υπερηφανεύεται για τη δύναμή του, χωρίς να καυχιέται για τη δύναμή του, αφού μάζεψε και τα δύο φτερά του, επιτέθηκε βίαια στο ορτύκι. Όταν όμως, μοναχοί, το ορτύκι κατάλαβε 'αυτό το γεράκι έχει έρθει πολύ κοντά σε μένα', τότε μπήκε μέσα σε εκείνον ακριβώς τον βώλο χώματος. Τότε, μοναχοί, το γεράκι εκεί ακριβώς χτύπησε το στήθος του. Έτσι πράγματι συμβαίνει, μοναχοί, σε αυτόν που περιφέρεται σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο.

«Γι' αυτό, μοναχοί, μην περιφέρεστε σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο, ο Μάρα θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο; Δηλαδή - τα πέντε είδη αισθησιακής ηδονής. Ποια πέντε; Υλικές μορφές αντιληπτές από το μάτι, επιθυμητές, ελκυστικές, ευχάριστες, αγαπητές, συνδεδεμένες με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικές· ήχοι αντιληπτοί από το αυτί... κ.λπ... Οσμές αντιληπτές από τη μύτη... Γεύσεις αντιληπτές από τη γλώσσα... απτά αντικείμενα αντιληπτά από το σώμα, επιθυμητά, ελκυστικά, ευχάριστα, αγαπητά, συνδεδεμένα με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικά - αυτός, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο.

«Περιφέρεστε, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό σας πατρικό πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό τους πατρικό πεδίο, ο Μάρα δεν θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα δεν θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο; Δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο - αυτός, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο». Έκτο.

7. Η ομιλία για τον πίθηκο

373. «Υπάρχουν, μοναχοί, στα Ιμαλάια, τον βασιλιά των βουνών, δυσπρόσιτες και ανώμαλες περιοχές, όπου δεν υπάρχει διέλευση ούτε για μαϊμούδες ούτε για ανθρώπους. Υπάρχουν, μοναχοί, στα Ιμαλάια, τον βασιλιά των βουνών, δυσπρόσιτες και ανώμαλες περιοχές, όπου υπάρχει διέλευση για μαϊμούδες, αλλά όχι για ανθρώπους. Υπάρχουν, μοναχοί, στα Ιμαλάια, τον βασιλιά των βουνών, επίπεδα και γοητευτικά εδάφη, όπου υπάρχει διέλευση και για μαϊμούδες και για ανθρώπους. Εκεί, μοναχοί, οι κυνηγοί στήνουν κολλώδη παγίδα στα μονοπάτια των μαϊμούδων για να πιάσουν τις μαϊμούδες.

«Εκεί, μοναχοί, εκείνες οι μαϊμούδες που δεν είναι ανόητες από τη φύση τους και δεν είναι λαίμαργες από τη φύση τους, αυτές βλέποντας εκείνη την κολλώδη παγίδα την αποφεύγουν από μακριά. Αλλά εκείνη η μαϊμού που είναι ανόητη από τη φύση της και λαίμαργη από τη φύση της, αυτή αφού πλησιάσει εκείνη την κολλώδη παγίδα, την πιάνει με το χέρι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω το χέρι μου», την πιάνει με το δεύτερο χέρι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω και τα δύο χέρια μου», την πιάνει με το πόδι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω και τα δύο χέρια μου και το πόδι», την πιάνει με το δεύτερο πόδι. Αυτή εκεί δεσμεύεται. «Θα ελευθερώσω και τα δύο χέρια μου και τα πόδια», την πιάνει με το ρύγχος. Αυτή εκεί δεσμεύεται. Έτσι λοιπόν, μοναχοί, αυτή η μαϊμού παγιδευμένη σε πέντε σημεία κείτεται θρηνώντας, έχοντας περιπέσει σε συμφορά, έχοντας περιπέσει σε καταστροφή, υποχείρια του κυνηγού. Αυτήν, μοναχοί, ο κυνηγός αφού την τρυπήσει, αφού την ρίξει σε εκείνα ακριβώς τα κάρβουνα από ξύλα, φεύγει όπου θέλει. Έτσι συμβαίνει, μοναχοί, σε αυτόν που περιφέρεται σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο.

«Γι' αυτό, μοναχοί, μην περιφέρεστε σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, σε ακατάλληλο τόπο, σε ξένο πεδίο, ο Μάρα θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο; Δηλαδή - τα πέντε είδη αισθησιακής ηδονής. Ποια πέντε; Υλικές μορφές αντιληπτές από το μάτι, επιθυμητές, ελκυστικές, ευχάριστες, αγαπητές, συνδεδεμένες με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικές· ήχοι αντιληπτοί από το αυτί... κ.λπ... Οσμές αντιληπτές από τη μύτη... Γεύσεις αντιληπτές από τη γλώσσα... Απτά αντικείμενα αντιληπτά από το σώμα, επιθυμητά, ελκυστικά, ευχάριστα, αγαπητά, συνδεδεμένα με την αισθησιακή ηδονή, δελεαστικά. Αυτός, μοναχοί, είναι ο ακατάλληλος τόπος για έναν μοναχό, το ξένο πεδίο.

«Περιφέρεστε, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό σας πατρικό πεδίο. Σε αυτούς που περιφέρονται, μοναχοί, στον τόπο για συλλογή τροφής, στο δικό τους πατρικό πεδίο, ο Μάρα δεν θα βρει ευκαιρία, ο Μάρα δεν θα βρει βάση. Και ποιος, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο; Δηλαδή - οι τέσσερις εφαρμογές της μνήμης. Ποιοι τέσσερις; Εδώ, μοναχοί, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Αυτός, μοναχοί, είναι ο τόπος για συλλογή τροφής για έναν μοναχό, το δικό του πατρικό πεδίο». Έβδομη.

8. Η ομιλία για τον μάγειρα

374. «Όπως, μοναχοί, ένας αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας θα υπηρετούσε έναν βασιλιά ή έναν βασιλικό υπουργό με διάφορα είδη σούπας - με ξινές, με πικρές, με καυτερές, με γλυκές, με αλκαλικές, με μη αλκαλικές, με αλμυρές, με άναλες.

«Αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας, μοναχοί, δεν αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό του κυρίου του - 'αυτή η σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή σε αυτήν απλώνει το χέρι, ή από αυτήν παίρνει πολύ, ή αυτήν επαινεί. Η ξινή σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην ξινή απλώνει το χέρι, ή από την ξινή παίρνει πολύ, ή την ξινή επαινεί. Ή η πικρή σήμερα... ή η καυτερή σήμερα... ή η γλυκιά

σήμερα... ή η αλκαλική σήμερα... ή η μη αλκαλική σήμερα... ή η αλμυρή σήμερα... ή η άναλη σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην άναλη απλώνει το χέρι, ή από την άναλη παίρνει πολύ, ή την άναλη επαινεί.'

«Αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας, μοναχοί, δεν είναι αποδέκτης ενδυμάτων, ούτε αποδέκτης μισθού, ούτε αποδέκτης δώρων. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μάγειρας δεν αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό του κυρίου του. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, μοναχοί, εδώ κάποιος αδαής, άπειρος, ανίκανος μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, η συνείδηση δεν αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες δεν εγκαταλείπονται. Αυτός δεν αντιλαμβάνεται εκείνο το χαρακτηριστικό. Στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, η συνείδηση δεν αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες δεν εγκαταλείπονται. Αυτός δεν αντιλαμβάνεται εκείνο το χαρακτηριστικό.

«Αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μοναχός, μοναχοί, δεν είναι αποδέκτης ευχάριστων διαμονών στην παρούσα ζωή, ούτε αποδέκτης μνήμης και ενσυνειδητότητας. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο αδαής, άπειρος, ανίκανος μοναχός δεν αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό της συνείδησής του.

«Όπως, μοναχοί, ένας σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας θα υπηρετούσε έναν βασιλιά ή έναν βασιλικό υπουργό με διάφορα είδη σούπας - με ξινές, με πικρές, με καυτερές, με γλυκές, με αλκαλικές, με μη αλκαλικές, με αλμυρές, με άναλες.

«Αυτός ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας, μοναχοί, αντιλαμβάνεται το χαρακτηριστικό του κυρίου του - 'αυτή η σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή σε αυτήν απλώνει το χέρι, ή από αυτήν παίρνει πολύ, ή αυτήν επαινεί. Η ξινή σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην ξινή απλώνει το χέρι, ή από την ξινή παίρνει πολύ, ή την ξινή επαινεί. Ή η πικρή σήμερα... ή η καυτερή σήμερα... ή η γλυκιά σήμερα... ή η αλκαλική σήμερα... ή η μη αλκαλική σήμερα... ή η αλμυρή σήμερα... ή η άναλη σούπα αρέσει σήμερα στον κύριό μου, ή στην άναλη απλώνει το χέρι, ή από την άναλη παίρνει πολύ, ή την άναλη επαινεί.'

«Αυτός λοιπόν, μοναχοί, ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας γίνεται αποδέκτης ρούχων, αποδέκτης μισθού, αποδέκτης δώρων. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μάγειρας μαθαίνει το χαρακτηριστικό του κυρίου του. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, μοναχοί, εδώ κάποιος σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες εγκαταλείπονται. Αυτός μαθαίνει εκείνο το χαρακτηριστικό. Στα αισθήματα διαμένει παρατηρώντας τα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση διαμένει παρατηρώντας τη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση,

μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει στα νοητικά φαινόμενα παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται, οι ακαθαρσίες εγκαταλείπονται. Αυτός μαθαίνει εκείνο το χαρακτηριστικό.

«Αυτός λοιπόν, μοναχοί, ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μοναχός γίνεται αποδέκτης ευχάριστων διαμονών στην παρούσα ζωή, γίνεται αποδέκτης μνήμης και ενσυνειδητότητας. Για ποιο λόγο; Διότι, μοναχοί, αυτός ο σοφός, έμπειρος, επιδέξιος μοναχός μαθαίνει το χαρακτηριστικό της συνείδησής του.» Όγδοη.

9. Η ομιλία για τον ασθενή

375. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο χωριό Βελούβα. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Ελάτε, μοναχοί, εισέλθετε στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή γύρω από τη Βεσάλι, όπου έχετε φίλους, όπου έχετε γνωστούς, όπου έχετε στενούς φίλους. Εγώ θα εισέλθω στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή εδώ ακριβώς, στο χωριό Βελούβα». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο και εισήλθαν στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή γύρω από τη Βεσάλι, όπου είχαν φίλους, όπου είχαν γνωστούς, όπου είχαν στενούς φίλους. Ο Ευλογημένος όμως εισήλθε στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή εκεί ακριβώς, στο χωριό Βελούβα.

Τότε στον Ευλογημένο, που είχε εισέλθει στην απόσυρση κατά την βροχερή εποχή, εγέρθηκε σοβαρή ασθένεια· έντονα αισθήματα συνέβαιναν, κοντά στον θάνατο. Αυτά ο Ευλογημένος, μνήμων και με πλήρη επίγνωση, υπέμεινε χωρίς να ταλαιπωρείται. Τότε στον Ευλογημένο ήρθε αυτή η σκέψη: «Δεν είναι πρέπον για μένα αυτό, να επιτύχω το τελικό Νιμπάνα χωρίς να ενημερώσω τους συνοδούς, χωρίς να αποχαιρετήσω την Κοινότητα των μοναχών. Γιατί να μην αποβάλω αυτή την ασθένεια με ενεργητικότητα και να παραμείνω έχοντας καθορίσει τη ζωτική δραστηριότητα;» Τότε ο Ευλογημένος, αφού απέβαλε εκείνη την ασθένεια με ενεργητικότητα, παρέμεινε έχοντας καθορίσει τη ζωτική δραστηριότητα.

Τότε ο Ευλογημένος, αφού ανάρρωσε από την ασθένεια, πρόσφατα αναρρωμένος από την αρρώστια, βγήκε από τη διαμονή και κάθισε στο προετοιμασμένο κάθισμα στη σκιά του μοναστηριού. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα πήγε προς τον Ευλογημένο·αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Άναντα είπε στον Ευλογημένο: «Είδα, σεβάσμιε κύριε, την άνεση του Ευλογημένου· είδα, σεβάσμιε κύριε, την υπομονή του Ευλογημένου· είδα, σεβάσμιε κύριε, την ανάρρωση του Ευλογημένου. Αλλά, σεβάσμιε κύριε, το σώμα μου έγινε σαν μουδιασμένο· ούτε οι κατευθύνσεις δεν μου φαίνονται καθαρά· ούτε οι διδασκαλίες δεν μου έρχονται στον νου λόγω της αρρώστιας του Ευλογημένου. Αλλά, σεβάσμιε κύριε, υπήρχε κάποια μικρή παρηγοριά: "Ο Ευλογημένος δεν θα επιτύχει το τελικό Νιμπάνα ακόμα, όχι μέχρι ο Ευλογημένος να πει κάτι σχετικά με την Κοινότητα των μοναχών"».

«Τι λοιπόν τώρα, Άναντα, η Κοινότητα των μοναχών προσδοκά κάτι από εμένα; Η Διδασκαλία, Άναντα, έχει διδαχθεί από εμένα χωρίς να κάνω διάκριση μεταξύ εσωτερικού και εξωτερικού. Δεν υπάρχει, Άναντα, για τον Τατχάγκατα κλειστή χούφτα του δασκάλου σχετικά με τις διδασκαλίες. Όποιος, Άναντα, θα σκεφτόταν έτσι - 'εγώ θα καθοδηγήσω την Κοινότητα των μοναχών' ή 'η Κοινότητα των μοναχών εξαρτάται από εμένα', αυτός, Άναντα, θα έλεγε κάτι σχετικά με την

Κοινότητα των μοναχών. Στον Τατχάγκατα όμως, Άναντα, δεν υπάρχει τέτοια σκέψη - 'εγώ θα καθοδηγήσω την Κοινότητα των μοναχών' ή 'η Κοινότητα των μοναχών εξαρτάται από εμένα'. Γιατί λοιπόν, Άναντα, ο Τατχάγκατα να πει κάτι σχετικά με την Κοινότητα των μοναχών; Τώρα όμως εγώ, Άναντα, είμαι γηραιός, ηλικιωμένος, προχωρημένης ηλικίας, έχω διανύσει μεγάλη περίοδο και έχω φτάσει στο τέλος της ζωής μου. Η ηλικία μου τρέχει στα ογδόντα. Όπως, Άναντα, ένα παλιό κάρο συντηρείται με επιδέσμους· ακριβώς έτσι, Άναντα, θα έλεγα ότι το σώμα του Τατχάγκατα συντηρείται με επιδέσμους.

«Όταν, Άναντα, ο Τατχάγκατα, με τη μη προσοχή σε όλα τα σημάδια, με την παύση ορισμένων αισθημάτων, έχοντας επιτύχει την αυτοσυγκέντρωση του νου χωρίς σημάδια, διαμένει, πιο άνετο, Άναντα, εκείνη τη στιγμή είναι το σώμα του Τατχάγκατα. Επομένως, Άναντα, διαμένετε έχοντας τον εαυτό σας ως νησί, έχοντας τον εαυτό σας ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο.

«Και πώς, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο; Εδώ, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο· στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Έτσι, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει έχοντας τον εαυτό του ως νησί, έχοντας τον εαυτό του ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο. Όποιοι, Άναντα, είτε τώρα είτε μετά τον θάνατό μου θα διαμένουν έχοντας τον εαυτό τους ως νησί, έχοντας τον εαυτό τους ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο, έχοντας τη Διδασκαλία ως νησί, έχοντας τη Διδασκαλία ως καταφύγιο, χωρίς άλλο καταφύγιο· αυτοί θα είναι οι κορυφαίοι μοναχοί μου, Άναντα, όσοι είναι πρόθυμοι να εξασκηθούν». Ένατη.

10. Η ομιλία για το γυναικείο μοναστήρι

376. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού ντύθηκε την πρωινή περίοδο της ημέρας και πήρε το κύπελλο και τους χιτώνες του, πήγε σε κάποιο γυναικείο μοναστήρι· αφού έφτασε, κάθισε στο προετοιμασμένο κάθισμα. Τότε αρκετές μοναχές πήγαν εκεί όπου ήταν ο σεβάσμιος Άναντα· αφού πλησίασαν, απέδωσαν σεβασμό στον σεβάσμιο Άναντα και κάθισαν στο πλάι. Καθισμένες στο πλάι, εκείνες οι μοναχές είπαν στον σεβάσμιο Άναντα:

«Εδώ, σεβάσμιε Άναντα, αρκετές μοναχές που διαμένουν με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης αντιλαμβάνονται μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά». «Έτσι είναι, αδελφές, έτσι είναι, αδελφές! Όποιος, αδελφές, μοναχός ή μοναχή διαμένει με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γι' αυτόν αναμένεται - θα αντιληφθεί μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά».

Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού δίδαξε, παρακίνησε, ενθάρρυνε και ευχαρίστησε εκείνες τις μοναχές με μια ομιλία για το Ντάμμα, σηκώθηκε από τη θέση του και

έφυγε. Τότε ο σεβάσμιος Άναντα, αφού περπάτησε στη Σαβάτθι για προσφερόμενη τροφή, μετά το γεύμα, έχοντας επιστρέψει από τη συλλογή τροφής, πλησίασα τον Ευλογημένο· αφού πλησίασα, απέδωσα σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισα στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Άναντα είπε στον Ευλογημένο:

«Εδώ εγώ, σεβάσμιε κύριε, αφού ντύθηκα την πρωινή περίοδο της ημέρας και πήρα το κύπελλο και τους χιτώνες μου, πήγα σε κάποιο γυναικείο μοναστήρι· αφού έφτασα, κάθισα στο προετοιμασμένο κάθισμα. Τότε, σεβάσμιε κύριε, αρκετές μοναχές με πλησίασαν· αφού πλησίασαν, μου απέδωσαν σεβασμό και κάθισαν στο πλάι. Καθισμένες στο πλάι, σεβάσμιε κύριε, εκείνες οι μοναχές μου είπαν: "Εδώ, σεβάσμιε Άναντα, αρκετές μοναχές που διαμένουν με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης αντιλαμβάνονται μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά". Όταν αυτό ειπώθηκε, σεβάσμιε κύριε, είπα σε εκείνες τις μοναχές: "Έτσι είναι, αδελφές, έτσι είναι, αδελφές! Όποιος, αδελφές, μοναχός ή μοναχή διαμένει με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γι' αυτόν αναμένεται - θα αντιληφθεί μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά"».

«Έτσι είναι, Άναντα, έτσι είναι, Άναντα! Όποιος, Άναντα, μοναχός ή μοναχή διαμένει με τον νου καλά εδραιωμένο στις τέσσερις εφαρμογές της μνήμης, γι' αυτόν αναμένεται - θα αντιληφθεί μεγάλη διάκριση από πριν σε μετά».

«Σε ποιες τέσσερις; Εδώ, Άναντα, ένας μοναχός διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας το σώμα στο σώμα, είτε εγείρεται πυρετός του πάθους στο σώμα με το σώμα ως αντικείμενο, είτε νωθρότητα του νου, είτε η συνείδηση διασκορπίζεται εξωτερικά. Τότε, Άναντα, από εκείνον τον μοναχό η συνείδηση πρέπει να κατευθυνθεί σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο. Σε αυτόν που κατευθύνει τη συνείδηση σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο, γεννιέται χαρά. Σε αυτόν που χαίρεται, γεννιέται αγαλλίαση. Σε αυτόν που έχει αγαλλίαση στον νου, το σώμα γαληνεύει. Αυτός που έχει γαλήνιο σώμα βιώνει ευτυχία. Σε αυτόν που είναι ευτυχισμένος, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται. Αυτός σκέφτεται έτσι - "Για όποιο σκοπό κατεύθυνα τη συνείδηση, αυτός ο σκοπός μου έχει επιτευχθεί. Λοιπόν, τώρα θα την αποσύρω". Αυτός την αποσύρει και δεν σκέφτεται λογισμούς ούτε συλλογίζεται. Κατανοεί: "Είμαι χωρίς λογισμό, χωρίς συλλογισμό, εσωτερικά μνήμων, είμαι ευτυχισμένος"».

«Επιπλέον, Άναντα, ένας μοναχός στα αισθήματα... κ.λπ... στη συνείδηση... κ.λπ... στα νοητικά φαινόμενα παρατηρών τα νοητικά φαινόμενα διαμένει, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, έχοντας απομακρύνει την πλεονεξία και τη δυσαρέσκεια για τον κόσμο. Σε αυτόν που διαμένει παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα στα νοητικά φαινόμενα, είτε εγείρεται νοητικό αντικείμενο ως πυρετός στο σώμα, είτε νωθρότητα του νου, είτε η συνείδηση διασκορπίζεται εξωτερικά. Τότε, Άναντα, από εκείνον τον μοναχό η συνείδηση πρέπει να κατευθυνθεί σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο. Σε αυτόν που κατευθύνει τη συνείδηση σε κάποιο εμπνευστικό αντικείμενο, γεννιέται χαρά. Σε αυτόν που χαίρεται, γεννιέται αγαλλίαση. Σε αυτόν που έχει αγαλλίαση στον νου, το σώμα γαληνεύει. Αυτός που έχει γαλήνιο σώμα βιώνει ευτυχία. Σε αυτόν που είναι ευτυχισμένος, η συνείδηση αυτοσυγκεντρώνεται. Αυτός σκέφτεται έτσι - "Για όποιο σκοπό κατεύθυνα τη συνείδηση, αυτός ο σκοπός μου έχει επιτευχθεί. Λοιπόν, τώρα θα την αποσύρω". Αυτός την αποσύρει και δεν

σκέφτεται λογισμούς ούτε συλλογίζεται. 'Είμαι χωρίς λογισμό, χωρίς συλλογισμό, εσωτερικά μνήμων, είμαι ευτυχισμένος', κατανοεί. Έτσι λοιπόν, Άναντα, υπάρχει διαλογιστική ανάπτυξη με κατεύθυνση.

«Και πώς, Άναντα, υπάρχει διαλογιστική ανάπτυξη χωρίς κατεύθυνση; Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στο σώμα διαμένω παρατηρώντας το σώμα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στα αισθήματα διαμένω παρατηρώντας τα αισθήματα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στη συνείδηση διαμένω παρατηρώντας τη συνείδηση, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Εξωτερικά, Άναντα, ένας μοναχός μη κατευθύνοντας τη συνείδηση, κατανοεί 'η συνείδησή μου είναι μη κατευθυνόμενη εξωτερικά'. Έπειτα, από πίσω προς τα εμπρός, κατανοεί 'μη συσταλμένη, απελευθερωμένη, μη κατευθυνόμενη'. Και επίσης κατανοεί 'στα νοητικά φαινόμενα διαμένω παρατηρώντας τα νοητικά φαινόμενα, ενεργητικός, με πλήρη επίγνωση, μνήμων, είμαι ευτυχισμένος'. Έτσι λοιπόν, Άναντα, υπάρχει διαλογιστική ανάπτυξη χωρίς κατεύθυνση.

«Έτσι λοιπόν, Άναντα, διδάχθηκε από εμένα η διαλογιστική ανάπτυξη με κατεύθυνση, διδάχθηκε η διαλογιστική ανάπτυξη χωρίς κατεύθυνση. Αυτό, Άναντα, που πρέπει να γίνει από τον Διδάσκαλο για τους μαθητές, αναζητώντας το καλό τους, με συμπόνια, από συμπόνια, αυτό έχει γίνει για εσάς από εμένα. Αυτές, Άναντα, είναι οι βάσεις των δένδρων, αυτές είναι οι άδειες οικίες! Διαλογίζεστε, Άναντα, μην αμελείτε· μη νιώσετε μετάνοια αργότερα! Αυτή είναι η παραίνεσή μας προς εσάς».

Αυτά είπε ο Ευλογημένος. Ο σεβάσμιος Άναντα, ευχαριστημένος, αγαλλίασε με τα λόγια του Ευλογημένου. Δέκατη.

Το κεφάλαιο της Αμπαπάλι, πρώτο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

> Η Αμπαπάλι, ο μνήμων μοναχός, η αίθουσα και ο σωρός του καλού·
> η οσμή του πτηνού, η μαϊμού, ο μάγειρας, ο ασθενής και το γυναικείο μοναστήρι.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Η παρούσα μετάφραση αποτελεί μέρος του PaliVerse Project, της πρώτης πλήρους και ενιαίας αγγλικής μετάφρασης του Κανόνα Πάλι, μαζί με τα Σχόλια (Aṭṭhakathā) και τα Υποσχόλια (Ṭīkā) και συνοδεύεται από διαδραστικά εργαλεία μελέτης. Το PaliVerse είναι ένα έργο σε εξέλιξη. Οι μεταφράσεις που δημιουργούνται με τεχνητή νοημοσύνη βελτιώνονται συνεχώς μέσω αναθεωρήσεων και σχολίων από ειδικούς. Το παρόν κείμενο αποτελεί την πιο πρόσφατη μετάφραση κατά την ημερομηνία λήψης.

Ημερομηνία δημιουργίας PDF: 28 Νοεμβρίου 2026

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΗΓΗ

PaliVerse (2026). Ο Τριμερής Κανόνας. 1. Ο Κανόνας των Ομιλιών. 3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών. 5. Το μεγάλο βιβλίο. 1. Το κεφάλαιο για την Αμπαπάλι έχει ανακτηθεί από το paliverse.org

© 2026 The PaliVerse Project · Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος

Κέντρο Μελέτης και Πρακτικής Βουδισμού Τεραβάδα

Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία εγγεγραμμένη στην Ελλάδα

Το παρόν PDF μπορεί να διανέμεται ελεύθερα για σκοπούς μελέτης και πρακτικής.

PaliVerse.org